

## Ukradena nevesta

Reimmichlova povest podomačena

15

Za nove naročnike »Slov. gospodarja«:

Kje se povest godi? — V koroških hribih, in sicer blizu italijanske meje: Grabnje se imenuje vas, kjer so doma glavne osebe.

Kdaj se povest godi? — V našem času.

Katere so glavne osebe? — Leja, rojena leta 1903. To redko ime ji je dala krstna botra, ki je prav tega leta romala v Rim in se tako navdušila za papeža Leona XIII., da je hotela, naj dobi deklica, ki je kmalu po tem romanju prišla na svet, ime po tem velikem papežu. — Znidar, Lejin oče, krojač in bajtar. Ta se je po smrti svoje prve žene spet oženil in vzal sestro Trotovega Miha za ženo; bila je Leji res pisana mati. — Trotov Miha, kmet, obrekljiv dedec. — Tonč, premožen hribovski kmet, surov divjak, ki je lazil za Lejo. — Hanzej, občinski tajnik in občinski gozdar v Grabnjah, vesel mlad mož, ki sta se z Lejo rada imela in tudi vzela. — Lojz in Peter, prijatelja, ki sta tičala vedno vkup. Lojz, ki je bil kdjučavničar, je bil suh in dolg ka'or fizičolova ranta, Peter pa, ki je bil upokojen železničar, je bil majhen in ohrogel. Venomer sta se zbadala pa tem bolj rada imela. Sta prav smešna možaka.

Kaj se je doslej zgodilo? — Leja in njena mačeha sta se v planini skregali. Po nesreči je Leja mačeho tako potisnila, da je ta padla čez Homsko skalo in se ubila. To je videl Tonč. Ker ga Leja ni marala, ji je zagrozil, da jo bo tisti dan, ko se s Hanzejem poroči, naznanil orožnikom, da je mačeho ubila. Leja se je pred poroko potožila Hanzeju in sklenila sta, da naj se Leja po poroki izgubi in naj se zateče na laško stran k svojim starim prijateljem v Trbiž. Ker je navada, da fantje nevesto »ukrađajo« in jo po poroki za kratek čas kam v sosedno gostilno odpeljejo, kjer jo mora camar polskati in odkupiti, se je tudi Leja dala odpeljati, v sosednjih Borovljah pa se jim je zvito izmuznila in je izginila. S Hanzejem sta se sicer že poprej domenila, kako si bosta dala pošte, ali zdaj je delj časa ni bilo več glasu od nje. Medtem je Tonč Trotovegu Mihu v prepiru nekaj o tisti nesreči v Homski skali bicknil, ta pa je slabo razumel in raznesel glas, da je Hanzej ubil Lejino mačeho, Leja pa je ušla, ko je zvedela, da je njen mož ubijalec. Hanzej obrekljivcev ni tožil, ker se je vsak dan bal, kdaj bo Tonč nastopil kot tožnik proti Leji. Ali nič takega se ni zgodilo. Pač pa sta se to zimo vedno spet kje v planini srečala; oba sta bila dobra smučarja in sta se rada podila po snegu. Zdaj pa je kazalo, da sta oba na isti sledi: za Lejo, izgubljeno nevesto; kajti neka smučarja sta vedela povedati, da je za postrežnico v ojstrški planinski koči.

\*

(Nadaljevanje)

»Pojdi ti svoja pota, jaz pa grem svoja! Jaz si s teboj nimam kaj deliti.«

»Zato pa jaz s teboj. Midva se bova še dala — če danes ne, pa drugič kdaj. Tedaj bomo šele videli, kdo od naju je pravi mojster.«

S temi besedami se je Tonč spustil za svojim tovarišem.

Hanzej je obstal kakor omočen. Kaj namerava ta strašni človek? Za Lejo je šel vohat. Ali jo je našel? Kako se je morala prestrašiti!

Zdaj, Hanzej, bo treba hiteti! Odvrniti treba nesrečo, ki Leji preti.

Ali če je ne najde, kaj tedaj? Če je že odšla? Ta divjak je namignil, da jo bo zaman iskal. Prepričati pa se le hoče — in sicer takoj.

Še bolj je stopil in je bil v eni uri pri ojstrški koči. Gospodarja, ki ga je prijazno sprejel, je poprosil za prenočišče in ga tudi brez vsega dobil. Tresel se je, tako je bil razburjen, ko je stopil v gostilniško sobo; tu je sedelo že tucat gostov, večidel smučarjev. Ko ga je gospodar vprašal, je naročil čaj.

»Leja!« je zaklical gospodar v kuhinjo.

Hanzej je s široko odprtimi očmi strmel v duri.

Tedaj je vstopila čedna, mlada ženska v belem predpasniku...

Ne, to ni bila njegova Leja!

Natakarica je bila resda njegovi ženi precej podobna, ali obraz je bil ves drug. Razočaran in vendar vesel se je Hanzej zleknil in naslonil na stol.

Pozneje je načel z gospodarjem razgovor in ga takole mimogrede vprašal, ali pride kaj dosti smučarjev v planino in koliko ima kaj služabnih ljudi. Ta mu je povedal, da sta razen njega in žene le še ta natakarica in hlapec pri hiši; štirje lahko opravijo, kar pride čez zimo dela. Vsak teden pa prideta

iz doline dva nosača, da mu prineseta, kar je pri hiši in za goste treba.

Ves drugi dan je Hanzej še ostal v planinski koči. Tako se je tudi z gospodinjo pomenil, ki mu je med drugim pripovedovala, da je natakarica imenitnih celovških ljudi, ki so prišli na nič, in da živi v večnem strahu, da ne bi srečala kake znanice, pred katerimi bi jo bilo sram. Zaradi tega je tudi tako plaha in tiha. Službo, ki je dobro plačana, je prevzela le, da bi mogla svoji bolni materi pomagati.

Hanzeju se je dekile zasmililo; nehote je pomislil na svojo Lejo, ki se ji morda prav tako godi.

Ko se je drugo jutro odpravil proti domu, mu je gospodar svetoval, naj se spusti rajši po vzhodni strani, ker bo vožnja tam lepša in prijetnejša; le zadaj za Senami mora gledati, da ne zavije preveč na levo, naj se drži na desno, da ne zajde v senske strmine.

Hanzej se je zahvalil za nasvet, kupil si je še nekaj jesti za po poti in se odpeljal.

Bil je lep, jasen dan, da si boljšega smučar želeti ni mogel. Šlo je ko blisk, lahno in mehko, da ni bilo več drsanje, ampak letenje, kakor da te nosijo nevidne roke po zraku. Hanzej je pozabil na vse skrbi, zdelo se mu je, da plava kakor oblak, včasih pa mu je bilo, da stoji kakor ovčka na nebu in snežna planjava beži pod njim.

Kake pol ure je moglo biti, ko je začutil, da je vez na levi nogi nekoliko popustila. Obstal je in si jo trdneje sklenil. Ko se je potem ozrl po neskončni belini, ga je obšel občutek tesnobe: tako sam je bil v tej beli samoti... Zazdelo se mu je tudi, da se je le preveč na levo držal. Če bi se mu kaj zgodilo, bi bil zapuščen in izgubljen.

V tem hipu mu je udaril na uho hripav krik, kakor krik divje ptice. Desno zgoraj, nekaj sto metrov daleč, se je prikazala siva postava, mahala s palicami po zraku in hreščee vriskala. Hanzej je segel po daljnogled in ga nameril gor... Sveta Marija, saj to je Tonč! Kaj hoče? Dobrega gotovo nič. S poti ga hoče spraviti!! Ubiti. Če se sprimeta, mu Hanzej ne bo kos. Ta divjak ima gotovo revolver ali pištolo pri sebi, on nima ničesar. Druge pomoči ni kakor v beg, kateri bo hitrejši.

Te misli so mu švignile kakor blisk po glavi... Le od tod, od tod! Hitro! To je tista tekma, s katero mu je Tonč grozil, češ: še se bova dala...

Hanzej, ki se je dal doslej smučim lagodno nositi, se je jel s palicami krepko poganjati in je držal na vso moč nizdol. Enkrat se je po bliskovo ozrl in je videl, da ga je Tonč na desni že prehitel...

Pot mu hoče prestreči, da bi ga od spredaj laže ustrelil!

Le na levo se more še rešiti. Toda če zajde v strmine?...

Naj bo!...

Zavihtel se je na levo in po rebri dol. Vedno bolj je strmo, hitreje in hitreje drčijo smučiči. Za seboj čuje krik: »Ho-ho-ho!« — Le naprej, le naprej! — Divje zdrči čez rahlo dolinico, na drugi strani ga vrže spet kvišku in naprej, naprej dol. Strmina je vse huja, ko strela ga nosi, v stran ni mogoče, ustaviti se ni mogoče — tedajci zaziija strašen navpičen prepad — — Ježeš, Marija! — Hanzej je sklenil koleno, vrgel se je kvišku, sklonil naprej in zletel čez skalni rob v prazno... veslal je z rokami, plaval po zraku, v strašnem loku niže in niže — sekundo — dve sekundi — tri — štiri — pet — šest — sedem — pač! se je usedel, ne da bi bil padel, in zdrčal čez sneženo kopo, ki se je stegnila v skoraj ravno planoto... Že je mislil, da je na dobrem, tedaj je zadel z desno smučko v štrleč kamen, vrglo ga je čez glavo — dvakrat, trikrat — še zadnja misel mu je šinila po glavi: Zdaj sem mrtev — potem se mu je vse stemnilo.

(Dalje sledi)

Najvišji slap na svetu

Pred kratkim je ameriški letalec Jimmy Angel med svojim poletom nad Venezuelo (republika v južni Ameriki) odkril najvišji vodopad na svetu, ki je mnogo višji kakor vsak dosedaj znanih vodopadov in ki ni zarisan še v noben zemljevid. Letalec poroča, da je odkril vodopad v nekem pritoku reke Caroni, ki je sama pritok velike reke Orinoko. Ta reka je oddaljena kakih 250 milj od mesta Ciudad Bolivar ter teče proti jugovzhodu. Letalec je s pomočjo višinskega merila svojega letala zmeril tudi višino tega velikanskega slapa. Pravi, da je ta slap najmanj 7000 čevljev visok, kar je velikanska višina, če pomislimo, da en angleški čevljev meri 0.305 metra, francoski čevljev pa 0.325 metra. Čeprav za znanstvena raziskavanja porabljajo včasih še radi francoski čevljev za mero, vendar ni verjetno, da bi ameriški letalec rabil kako drugo kakor angleško mero. Če torej vzamemo angleški čevljev za mero, bi bil ta novo odkriti slap nad 2000 metrov visok. To je res ogromna višina. Doslej najvišji slap sveta je bil 2000 čevljev visoki Kukenam, za njim je prihajal slap Sutherland v Novi Zelandiji s 1900 čevlji, sloveči Viktorijini slapovi v Afriki imajo le 343 čevljev. Daleč za njimi pa so šele tako sloveči slapovi Niagare v Ameriki, ki so le 167 čevljev visoki. Kaj je 167 čevljev v primeri s 7000 čevlji — če se letalec seveda ni zmotil!

Nov redilni prašek



Vsak kmetovalec si z Redinom lahko hitro in z malimi stroški zredi svoje prašiče. Zagotovljen uspeh že pri 1 zavitku za 1 prašiča za 6 din. Poština povzete za 1, 2, 3 ali 4 zavitke 6 din, od 10 zav. naprej 12 din. Priporočamo, da naroči eden za več sosedov skupaj. Pravi Redin se dobi samo v zavitkih z napisom Redin in ga prodaja samo Kanc-Volfram, Maribor, Gospodarska 33.